

Bollsta Rapport

**Branchen borde
veta**

I år har jag förverkligat en pojkboksdrom och tillbringat tio dagar på Galapagosöarna. Det är naturligtvis en liten taperhets semester där man snorklar med sjölejonen och hoppar upp i båten när hammarhajarna anländer.

Videofilmar flamingos och iguanaödlor, blir lagom förskräckt över vattenormar men framför allt kopplar man av och axlarna sjunker mot en mer avspänd hållning inför någonvulkanklättring.

Galapagos är ju evolutionsteorins skyltfönster där Darwin upptäckte "Survival of the fittest" så det finns mycket att se.

Kvinnor och ungdom

Här hemma har det blivit nytt decennium och nya styrelsemöten och som vanligt efterlyser vi andra former för att få mötena trevligare i alla styrelser. Det här decenniet lär vi nog också som alla andra decennier göra en särskild ansträngning för att få in kvinnorna och ungdomen i styrelsearbetet.

Känner ni igen tongångarna? Det är vissa saker som förblir likadana, trots alla stora världshändelser som järnridånsfall och ozonskiktets uttunning.

Eviga klagomål

På vårt Folkets Hus återkommer som tidigare, med tidvattenmässig säkerhet, "råddarnas" eviga klagomål när de placerar artistens utrustning.

Jag minns första gången för tio år sedan när jag mötte Björn Lenberg när han var chefsråddare för Tomas Ledins show. Då kunde jag med lätthet hålla mig för skratt i en vecka. Showen startade en timme för sent inför en allt otåligare publik och slutade en halvtimme efter polistillståndets gräns.

Nu i slutet på januari hade vi Christer Sandelin på discoteaksdansen och naturligtvis är det samma problem som gäller.

Branschen borde veta

Fem minuter före showen begärs alltid fram rep för avspärning vid mixerbord. Efter tio år i branschen har de fortfarande Cannon kontakterna för alla instrument vända utåt dansgolvet och lätt uttryckbara för klåfingrig publik.

Jag tycker att branschen borde veta att det behövs bara en tokig åskådare av 1 000 människor så kan sådana incidenter hända.

Alla "roddare" som har turnerat borde ha med sig eget staket runt sin egen musikutrustning som placeras med sina vitala musikkopplingar riktade inåt. I tio års tid har vi sprungit efter nödlösningar i form av rep och filter, avdelat extra personal från klädloge m m där de behövs bättre. Det borde finnas bättre beredskap hos "roddarna".

Man ser ju att de har kontakt med varandra eftersom de är så uniformerat klädda i chika hårpiskor på ryggen, ringar i öronen och näsvingarna, tatueringar på de bara axlarna, svarta tajta bomullslinnen som spänner virilt över en icke alltför platt mage. Jag väntar bara på att de snart ska börja med nosringar.

Spottkopp

Artisterna på scenen hetsar först upp publiken så hårt de kan för att därefter skälla på arrangören för att de blir vilda.

När ungarna vill ha autograferna möter vi publikens vrede för att vi hindrar kontakten med artisten. Artisten vill ju givetvis inte framstå som svår i sin image mot publiken.

Arrangören får stå som en spottkopp mellan publik och artist. Kanske arrangörerna ska börja skriva egna riders istället för de julkappslistor som presenteras ibland av produktionsbolaget.

"Våga stufva"

Hur som helst avlöpte diskotekets dans någorlunda smärtfritt med drygt 1 100 personer. Det enda som var annorlunda var när publiken flyttade på disken till klädlogen i sin iver att få ut kläderna och hinna till de väntande bussarna.

Betydligt lugnare är det på våra moderna danser som vi har som uppföljning till "Våga Stufva".

Redan andra dansen gav över 400 betalande ungdomar som flitigt dansade lambada, foxtrot, "Dirty Dancing" och bugg i ett intensivt träningspass på fyra timmar.

[Tillbaka till dagbokens innehållsförteckning](#)